

РЕШЕНИЕ

№ 165

гр. Враца, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА в публично заседание на тринадесети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Калин Тр. Тодоров

при участието на секретаря Веселка Кр. Николова
в присъствието на прокурора Л. Вл. В.
като разгледа докладваното от Калин Тр. Тодоров Гражданско дело №
20231400100158 по описа за 2023 година
за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по обективно и субективно съединени иски с правно основание чл.2, ал.1, т.1, предложение последно от ЗОДОВ във вр. с 45 и чл.52 от ЗЗД, предявени срещу Прокуратурата на Република България, гр.София, за присъждане на обезщетение за претърпени неимуществени и имуществени вреди в резултат на лишаване от свобода в нарушение на чл. 5, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, съставена в Рим на 4 ноември 1950 г.

В исковата молба ищите Д. К. Й., ЕГН *****, М. Й. със статут на постоянно пребиваваща в РБългария, действащи лично и поотделно и като законни представители на малолетния си син – ищец К. Й., ЕГН *****, всички чрез пълномощника си адв. Р. М.-Х. от АК-Враца, твърдят, че първите двама от тях са съпрузи, а третия ищец е техен син. Поддържат, че с присъда от 17.06.2021 г. по НДОХ № 276/2021г. на Мездренския районен съд първия ищец Д. К. Й. е признат за виновен в извършено на 08.01.2021г. в гр. Мездра престъпление, поради което и на основание чл. 338, ал.3, пр.2, вр. ал.1, вр. чл. 58а, ал.1 и чл. 54 НК е осъден на лишаване от свобода; с въззивно решение № 63/24.06.2022 г. по ВНОХ дело № 195/2022 г. по описа на Врачанския окръжен съд извършеното престъпление е преквалифицирано, изменена е първоначалната присъда, като Д. Й. е осъден за престъпление вече по чл. 338,

ал.3, предл.1 вр. с ал.1 от НК, вр. с чл. 54 от НК; към момента същият изтърпява присъда в затворническото общежитие в гр.Бойчиновци, обл.Монтана. Посочват, че на 29 януари 2021 г. втората ищца М. Й. заедно с двете си деца предприема напускане на РБългария временно, но на граничен пункт Калотино се установява, че по предложение на РП - гр.Мездра с вх. № 139/21 г. от 15.01.2021 г. е била издадена Заповед № 369з102 от 15.01.2021 г. на Директора на ОДМВР – Враца, с която е наложена мярка по чл.76, т.9 по ЗБЛД на К. Й. да напуска пределите на България. В предложението на РП-Мездра до ОД на МВР-Враца е посочено, че е налице нужда от обезпечаване участието на К. Й. в последващи действия в разследването по досъдебното производство, както и липса на нотариално заверена декларация от родителите му с оглед чл.76, т.9 от ЗБЛД. Изтъкват, че такава нотариално заверена декларация за напускане пределите на страната от К. Й. е изготвена и подписана от първия ищец още през 2015 г. Твърдят, че на 14.12.2022 г. втората ищца с детето си К. и по-малката дъщеря С. вече е закупила самолетни билети за полет София-Братислава, за да посетят родителите ѝ в Словакия, че след проверка на чекирания ѝ личен багаж, гранична полиция на летище София констатира отново съществуващата наложена забрана за детето К. да напуска пределите на РБългария, поради наложена мярка по чл. 76, т.9 от ЗБЛД, въпреки че дни преди това майката е получила устен отговор от МВР, че няма забрана. Така са изгубени закупените билети от авиокомпания „RYANAIR“, децата са разстроени, че не могат да пътуват по Коледа, а и двамата родители с а стресирани и разстроени от станалото. Поддържат, че по молба на втората ищца от 15.12.2022 г. до РП-Враца е отменена наложената забрана по чл.76, т.9 от ЗБЛД за детето К.. Считат, че с предложението на РП-Мездра от 15.01.2021 г. до Директора на ОД на МВР-Враца за налагане принудителна административна мярка - забрана за напускане на страната от малолетното дете К. Й., Прокуратурата на РБългария е нарушила права на ищца К. Й. по чл. 5, пар. 2-4 на Конвенцията, конкретно по параграф 3 на чл.5, свързани с лишаването му от свобода, в съответствие с пар.1/с/ от чл.5 на Конвенцията и чл. 2, т. 3 от Протокол № 4 към КЗПЧОС, който е неразделна част от Конвенцията и чл. 13 от Конвенцията. Считат, че е нарушено правото на свободно придвижване на К. Й., закрепено в Протокол 4 от КЗПЧОС. Твърдят, че ОД на МВР-Враца не е имал основание да издаде горечитираната заповед на 15.01.2021 г., на основание чл.76, т.9 от ЗБЛД и наложи адм. мярка на К. Й. да не напуска пределите на РБългария, тъй като правото на К. Й. на свободно придвижване е закрепено в чл. 35, ал. 1 от Конституцията на РБ и чл. 33, ал. 1 ЗБЛД, поради което този акт е незаконосъобразен, във вреда на детето, което е довело до претърпени неимуществени вреди от него лично и от родителите му на 29.01.2021 г. и на 14.12.2022 г. Поддържат, че според т. 10 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК претърпените вреди от незаконно действие или акт на администрацията, каквато е ОД на МВР, осъществени по нареждане на орган на следствието или прокуратурата, се

преценяват при определяне размера на обезщетението, което се присъжда на основание чл. 2, т. 1 и т. 2 ЗОДВПГ /редакцията от 2001г./.

Молят съда, да осъди Прокуратурата на РБ да заплати:

- на детето К. Й., чрез неговите родители и законни представители Д. К. Й. и М. Й., сумата 30 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, вследствие акта на ОД МВР-Враца, издаден по предложение на РП-Мездра, изразяващи се в емоционална стресова ситуация на 29.01.2021 г. и на 14.12.2022 г. при забрана да напусне страната и посети баба си и дядо си по майчина линия в Словакия, ведно със законната лихва считано от 15.01.2021 г. до окончателното изплащане;

- на М. Й. сумата 26 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, вследствие акта на ОД МВР-Враца, издаден по предложение на РП-Мездра, за забрана детето й К. да напусне на 29.01.2021 г. и на 14.12.2022 г. страната, изразяващи се в преживян от нея стрес от създадената ситуация на граничен пункт Калотино и на летище София, отрицателни емоции за нея заради К., нервно състояние при изчакване сваляне чекирания багаж от борда на самолета на 14.12.2021 г., ведно със законната лихва считано от 15.01.2021 г. до окончателното изплащане, както и сумата 193 лв. претърпени имуществени вреди, представляващи стойността на закупените от нея online с картова транзакция от 05.12.2021 г. самолетни билети за полета София-Братислава на 14.12.2022 г., но не използвани, ведно със законната лихва считано от 15.01.2021 г. до окончателното изплащане;

- на Д. К. Й. сумата 26 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, вследствие акта на ОД МВР-Враца, издаден по предложение на РП-Мездра, за забрана на детето му К. да напусне на 29.01.2021 г. и на 14.12.2022г. страната, изразяващи се в стрес, безпокойство, нервност, липса на спокоен сън от невъзможността от затвора да помогне на семейството си, ведно със законната лихва, считано от 15.01.2021 г., до окончателното изплащане.

При уважаване исковите претенции ищците претендират присъждане на адвокатско възнаграждение на процесуалния им представител по чл. 38, ал.2 от Закона за адвокатурата, за оказаната им безплатна адвокатска помощ по чл. 38, ал.1, т.2 от ЗА.

Ответникът Прокуратурата на Република България, в писмения отговор по делото, в срока по чл. 131 от ГПК, оспорва предявените искове като недопустими и неоснователни. Оспорва допустимостта на исковите, предявени от ищците Д. К. Й. и М. Й., тъй като иска за неимуществени вреди има строго личен характер и надлежен ищец е само лицето, което пряко е претърпяло тези вреди, а в случая адресат на принудителната административна мярка, ограничила правото му на свободно придвижване, е само малолетното дете, поради което само то би могло да претендира обезщетение за неимуществени вреди. Твърди, че в исковата молба не са описани актове, действия или бездействия, извършени спрямо неговите родители, които да са нарушили правото им на свободно придвижване или

други техни права, защитени от Конвенцията или протоколите към нея, за да се приеме, че същите са активно легитимирани да предявят иск по чл. 2, ал. 1, т. 2 ЗОДОВ. В случай, че съдът приеме исковите за допустими, счита същите за изцяло неоснователни. Поддържа, че доколкото от заповедта, издадена от директора на ОД на МВР-Враца на основание чл. 76, т. 9 ЗБЛД, са причинени вреди, те са причинени от административен акт, издаден от административен орган и отговорността за тях може да бъде реализирана по реда на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ спрямо органа, издал незаконосъобразния акт - в случая това би трябвало да е министъра на вътрешните работи или упълномощеното от него длъжностно лице по чл. 78 ЗБЛД. С оглед на това Прокуратурата на РБ не е материално легитимирана да отговаря за претендираните увреждания, тъй като не е страна в материалното правоотношение, от което се твърди, че произтичат вредите за ищците. Посочва, че искът за обезщетение може да бъде предявен едва след отмяна на административния акт по съответния ред, като резултат от упражнено право на обжалване, при което е установено неговата незаконосъобразност, в каквато насока твърдения в исковата молба няма и не се сочат доказателства; напротив, твърди се, че административния акт е отменен от издалия го административен орган поради отпадане на основанията за издаването, а не поради обжалване, което е допълнителен аргумент за неоснователност на исковите. Изтъква, че прокурорът не налага самата административна мярка по чл. 76, т. 9 ЗБЛД, а може само да поиска от компетентния административен орган да наложи такава мярка, че този орган не е обвързан от предложението на прокурора, поради което същото не може пряко да повлияе върху налагането на принудителната административна мярка и оттам да доведе до отговорност на прокуратурата за вреди от тази мярка. Оспорва също предявените искове и по отношение на техния размер, като силно завишени и несъобразени с разпоредбата на чл. 52 ЗЗД, с установените от съдебната практика критерии за справедливост, както и със стандарта на живот и обществено-икономическите условия в страната. Поради неоснователност на исковите за обезщетение, счита за неоснователни и исковите за присъждане на законна лихва, като твърди, че началният момент на дължимост на лихвата за първото увреждане е 29.01.2021 г., когато ищците за първи път са узнали за заповедта и са претърпели вреди от нея; в периода от тази дата до 14.12.2022 г. те не са търпели вреди, доколкото не са имали желание или необходимост детето да напусне страната и не са могли да ги реализират, поради наложеното ограничение.

В първото съдебно заседание ищците, чрез пълномощника си, правят уточнение в исковата молба като твърдят, че в случая се касае за лишаване от свобода, за свободно придвижване на малолетния К. Й. и сочат, че с оглед всички обстоятелства правното основание на исковите не е чл. 2, ал.1, т.2 ЗОДОВ, а чл. 2, ал.1, т.1, изречение последно от ЗОДОВ.

В заседанието по същество ищците, чрез пълномощника си, поддържат предявените искове и молят съда да ги уважи в предявените размери, като в

писмена защита по делото излагат подробни съображения; прокуратурата, чрез своя представител, оспорва предявените искиове като недопустими и неоснователни.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства, намери за установено следното:

По делото е изискано от Районен съд - гр. Мездра и е приложено в неговата цялост НОХД № 276/2021г. по описа на съда, ведно с приложеното към него Сл.Д. № 3/2021 год. по описа на Окръжен следствен отдел при Окръжна прокуратура - гр. Враца (преписка № 139/2021 год. по описа на Районна прокуратура - гр. Враца).

От материалите по това производство, както и от приложените към настоящото дело писмени доказателства, се установява следното:

С присъда от 17.06.2021 г. по НДОХ № 276/2021г. на Мездренския районен съд първият ищец Д. К. Й. е признат за виновен в това, че на 08.01.2021г. в гр. Мездра, в дом, находящ се на ул. "****" ***, като е държал огнестрелни оръжия и боеприпаси (изброени и описани в присъдата), в нарушение на разпоредбите на чл. 59, ал.1 и чл.98, ал.1 и 2 от ЗОБВВПИ, като не е взел необходимите мерки за сигурност и особено мерките, предвидени в надлежните правилници, наредби и инструкции, допуснал е достъп на други лица до оръжията и не е предприел мерки за недопускане на злополуки и наранявания при употребата им, не ги е съхранявал в метална каса, неподвижно закрепена, снабдена със секретно заключващо устройство или в отделно помещение с врата със секретни и заключващи се устройства и входна метална врата, от което деяние е последвала смъртта на едно лице - малолетния Т. Б. Т., б.ж. на гр. Мездра, като не е искал и не е допускар това и случаят е особено тежък, поради което и на основание чл. 338, ал.3, пр.2, вр. ал.1, вр. чл. 58а, ал.1 и чл. 54 НК го е осъдил на шест години лишаване от свобода, при първоначален "общ" режим на изтърпяване, съгласно чл. 57, ал.1, т.3 ЗИНЗС.

С въззивно решение № 63/24.06.2022 г по въз. НОХ дело № 195/2022 г. по описа на Врачанския окръжен съд извършеното престъпление е преквалифицирано, изменена е първоначалната присъда, като Д. Й. е осъден на 4 години лишаване от свобода при „общ режим“ на изтърпяване, за престъпление вече по чл. 338, ал.3, предл.1 вр. с ал.1 от НК, вр. с чл. 54 от НК.

Установи се също и не е спорно, че в тората ищца М. Й. е съпруга на Д. Й. със сключен граждански брак от 24.09.2011 г. с акт № 24/2011 г. на Община Мездра, обл.Враца (л.24 по делото), гражданка на Словакия, с лична карта за постоянно пребиваваща в РБългария № *** от 5.11.2018 г., издадена от МВР-Враца.

Третият ищец К. Й. с ЕГН ***** е син на Д. К. Й. и М. Й., роден в Община Сан Северо в Италия, с българско и италианско гражданство, с

оригинален акт за раждане № ***/30.12.2012 г. и удостоверение за раждане, издадено от Община Мездра от 29.08.2013 г. (л.23 по делото).

На 8.01.2021 г., когато е извършено престъплението, за което Д. Й. изтърпява ефективна присъда, К. Й. е с навършени 8 години и 9 дни. Установява се също, че по досъдебното производство за детето К. Й. е изготвена съдебна психиатрична и комплексна психолого-психиатрична експертиза и че същият е разпитван в досъдебното производство относно механизма и случката на 8.01.2021 г., при която детето, с което си играел, е смъртоносно ранено с ловна пушка оставена без надзор до вратата на мазето от първия ищец в дома му в гр.Мездра.

Установи се също, че РП-Мездра е издала две предложения от 14.01.2021 г. и от 15.01.2021 г., с които на основание чл.145 от ЗСВ е предложила на директора на ОД на МВР-Враца да наложи принудителна административна мярка по чл.76, т.9 от ЗБЛД - забрана за напускане на страната на малолетното дете К. Й.. В мотивите на двете предложения е посочено, че същите се правят с оглед обезпечаване участието в последващи действия по разследването по ДП № 139/2021г. по описа на РП-Враца с малолетното дете К. Й., а във второто такова е допълнено, че към настоящия момент от доказателствата по делото не са налице данни за наличие на нотариално заверено писмено съгласие за пътуване в чужбина от страна на родителите му, предвид разпоредбата на чл. 76, т.9 от ЗБЛД.

На 15.01.2021 г. директора на ОД на МВР-Враца е издал заповед № 369з102, с която е наложил на К. Й. мярка по чл.76, т.9 по ЗБЛД и същия ден заповедта е входирана с № 139/2021 г. в РП Враца /ТО-Мездра/. Тази заповед няма данни да е съобщавана на родителите и законни представители на детето К. - ищите М. и Д. Й.и.

От приложената по делото на л.15 декларация с нотариална заверка на подписа от 01.09.2015г. на нотариус С. Г. с район този на РС-Враца, се установява, че Д. К. Й. е дал съгласието си синът му К. Й. да пътува извън границите на РБългария, придружен от майка си М. Й., съгласно законоустановените срокове за пребиваване в чужбина, като декларацията е без ограничение на срока.

По молба на М. Й. от 15.12.2022 г., РП-Враца е направила предложение изх. № 139/15.12.2022г. до директора на ОД на МВР-Враца да отмени наложената принудителна административна мярка по чл.76, т.9 от ЗБЛД - забрана за напускане на страната на малолетното дете К. Й., поради отпадане на основанието, и уведоми надлежните органи за това.

Изложените дотук обстоятелства са безспорни между страните по настоящето дело.

За установяване на причинените на ищите неимуществени вреди, вследствие на наложената на малолетното дете К. Й. принудителна административна мярка по чл.76, т.9 от ЗБЛД - забрана за напускане на страната, по делото са събрани гласни доказателствени средства, чрез разпита

на свидетелите Р. В. Г., Л. В. И., И. И. М. и К. И. К. (които нямат родство с ищите).

Свидетелката Р. Г. твърди в показанията си, че познава Д. Й. повече от 25 години, а с М. са близки приятелки. Същата установи, че на 29.01.2021г. М. заедно с децата си - К. Й. и С., пътували с автомобил за Словакия, за да прекарат зимната ваканция при баба си. М. поддържала връзка със свидетелката през целия ден, всичко било наред до границата със Сърбия. Час-два М. не се обаждала на свидетелката, а късно вечерта ѝ се обадила и казала, че не са я пуснали, защото К. Й. имал забрана за излизане; имал е всички документи - декларация и пълномощно имала много отдавна и ходели често в чужбина. М. плакала. Свидетелката искала да разговаря с К., но той бил изпаднал в някакво състояние, в което не могла да говори с него. След като се върнали свидетелката говорила с тях по телефона постоянно. Свидетелката твърди, че бащата на К. тогава бил в затвора.

Свидетелят Л. И. твърди, че преди Коледните празници на 2022 год. закарал М., К. и С. до летището в гр.София, тъй като те искали да отидат при баба си и дядо си в Словакия. Оставил ги на летището, даже ги изчакал; час и половина - два след като ги оставил, те му се обадили и казали, че К. има забрана за напускане и са ги задържали на самото летище. Свидетелят се върнал, за да ги вземе и ги закарал обратно. Свидетелят твърди, че К. бил много разстроен и даже се разплакал по време на път и сестра му го успокоявала, а майката била притеснена, чудела се и казала, че като се прибере ще провери каква е причината. Според свидетеля те имали закупени самолетни билети, които пропаднали.

От показанията на свидетеля И. И. се установи, че когато Д. бил в затвора, той поддържал телефонна връзка с него и му звънял. Според свидетеля през месец декември 2022г. Д. му се обадил и му казал, че децата му не могат да заминат, бил много разстроен, чудел се какво да прави и го помолил да се обади на жена му, за да ѝ помогне с нещо. Свидетелят твърди, че не е помагал на съпругата на Д., понеже тя му казала, че си е свършила работа. Свидетелят установи също, че М. била много разстроена и тя, и децата плакали, защото не могат да напуснат страната.

Свидетелят К. К. се познава с Д. Й. от затворническото общежитие в Бойчиновци, били там заедно от 20.10.2022 година, докато Д. отишъл в помощното стопанство в с.Охрид. Свидетелят твърди, че около Коледа

миналата година били заедно с Д. всеки ден и че знае, че жена му и децата му трябвало да заминат в Словакия, но вечерта му се обадили, че не пускат едно от децата му. Според свидетеля Д. се променил тотално, излизал в коридора, но не си говорили вече, както преди; бил притеснен заради детето си; не знаел какво се случва.

Съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели като обективни, непротиворечиви и непосредствени, изградени на лични възприятия, същите не бяха оспорени в процеса, при което следва да бъдат ценени при постановяването на решението.

Във връзка с показанията на последния свидетел по делото са приети два броя справки на ГДИН - затвора гр.Враца и ЗОЗТ „Бойчиновци” към затвора – Враца от 23.06.2023 г. и от 27.06.2023 г. относно достъпа на лишените от свобода от открит тип (какъвто е ищеца Д. Й.) до телефонен апарат в ЗОЗТ „Бойчиновци”, провеждане на телефонни разговори от същите и режима на посещение на медицинския център, както и относно здравословното състояние на ищеца и приеманите от него лекарства.

За доказване на причинените на ищцата М. Й. имуществени вреди, вследствие на наложената на малолетното дете К. Й. принудителна административна мярка по чл.76, т.9 от ЗБЛД, с исковата молба са представени писмени доказателства – два броя копия от бордови карти на името на М. Й. и на К. Й. за полет София-Братислава на 14.12.2022 г. и извлечение от банкова сметка на М. Й. в „ОББ” АД за картова транзакция от 05.12.2022 г. за сумата 193 лв. закупени самолетни билети.

Въз основа на така възприетите фактически констатации, от правна страна, съда намира за обосновани следните изводи:

Нормата на чл. 2, ал. 1, т. 1, пр. последно от ЗОДОВ предвижда, че държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда при всички други случаи на лишаване от свобода в нарушение на чл. 5, § 1 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи, съставена в Рим на 4 ноември 1950 г., като отговорността на правозащитните органи е обективна.

Съгласно чл. 35, ал. 1 от Конституцията на Република България, всеки има право свободно да избира своето местожителство, да се придвижва по територията на страната и да напуска нейните предели. Това право може да се ограничава само със закон, за защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на други граждани. Критерии за случаите,

когато е възможно да се ограничи правото на съответния гражданин да напуска държавата, несъмнено са хипотезите на чл. 75 и чл. 76 от ЗБЛД. В тези хипотези законодателят е конкретизирал случаите, когато може да се ограничи правото на българските граждани да напускат страната.

В настоящия случай безспорно е установено, че по предложение на прокурор от РП-Мездра директора на ОД на МВР-Враца е издал заповед № 369з102 от 15.01.2021 г., с която на малолетното дете К. Й. е наложена принудителна административна мярка по чл.76, т.9 от ЗБЛД - забрана за напускане на страната.

Спорен по делото е въпроса относно материалната легитимация на Прокуратурата на РБ да отговаря за претендираните от ищите увреждания, с оглед обстоятелството, че административният акт, с който е наложена принудителната административна мярка по чл.76, т.9 от ЗБЛД, е издаден по инициатива на Прокуратурата на РБ.

Безспорно издадената от директора на ОД на МВР-Враца заповед № 369з102 от 15.01.2021 г. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 от АПК. В нормата на чл. 24, ал. 1 от АПК е посочено, че инициатива за започване на производство по издаване на индивидуален административен акт имат компетентния орган, гражданин или организация, а в предвидените в закона случаи - на прокурора, омбудсмана, погорестоящия или друг държавен орган. В случая производството по издаване на заповедта е започнало по инициатива на прокурора. В съответствие с чл. 145, ал. 1, т. 5 от Закона за съдебната власт, прокурорът разполага с възможността да сезира органа по чл. 78 от ЗБЛД с искане за налагане на ограничителна мярка на лице, по отношение на което са изпълнени предпоставките посочени в чл. 76, т. 9 от ЗБЛД.

При наличие на обстоятелствата, посочени в предложението на прокурора, представляващи основание за издаването на административния акт (материалноправните предпоставки), в оперативната самостоятелност на административния орган е да наложи предвидената в закона ПАМ или не, като тази преценка не подлежи на съдебен контрол. Прилагането на ПАМ по чл. 76 от ЗБЛД, предвид диспозитивния характер на тази разпоредба, е предоставено в оперативна самостоятелност на министъра на вътрешните работи или от упълномощени от него длъжности лица, които след като констатираат наличието на законовите предпоставки могат по своя преценка

да издадат заповед за налагането им или да не издадат такава, като тяхно задължение е да обосноват необходимостта от прилагане, респ. неприлагане на мярката. В този смисъл са Решение № 7052 от 27.06.2023 г. на ВАС по адм. д. № 2135/2023 г., VII о., Решение № 5523 от 5.05.2021 г. на ВАС по адм. д. № 13570/2020 г., III о.

В настоящия случай РП-Мездра, на основание чл.145 от ЗСВ, е направила предложението до директора на ОД на МВР-Враца да наложи принудителната административна мярка по чл.76, т.9 от ЗБЛД на К. Й., с оглед обезпечаване участието в последващи действия по разследването по ДП № 139/2021г. по описа на РП-Враца с малолетното дете, и доколкото към момента на предложението по делото не са били налице данни за наличие на нотариално заверено писмено съгласие за пътуване в чужбина от страна на родителите му.

При наличието на посочените в предложението на прокурора материалноправни предпоставки, с оглед посочената оперативна самостоятелност, в правото на директора на ОД на МВР-Враца е било да прецени дали да забрани на малолетното дете К. Й. напускането на територията на Р България или не, т.е. административният орган не е обвързан от предложението на прокурора и не е бил длъжен да наложи предложената от него ПАМ по чл.76, т.9 от ЗБЛД. След като административният орган с посочената заповед е наложил ПАМ "Забрана за напускане на пределите на Р България", същият се е произнесъл в рамките на предоставената му от закона оперативна самостоятелност и е упражнил властническите си правомощия.

Изложеното налага извода, че в настоящия случай, след като административният орган е наложил принудителната административна мярка при упражняване на предоставената му от закона оперативна самостоятелност, то Прокуратурата на РБ не следва да отговаря за претендираните от ищците увреждания, търпени от налагането на тази мярка, поради което същата не е пасивно материалноправно легитимирана да отговаря по предявения иск по чл. 2, ал. 1, т. 1, пр. последно от ЗОДОВ.

Не могат да бъдат споделени от настоящия състав доводите на ищцовата страна, че при налагането на принудителната административна мярка на детето К. Й. компетентният орган е действал при условията на обвързана компетентност с РП-Враца, основаващи се на мотивите в посоченото в писмената защита решение № 206/7.06.2022 г. по адм.д. № 671/21 г. на Адм. съд-Враца. Съображенията на настоящия състав за това са изложени по-горе в мотивите с посочване на практика на ВАС.

В случая не намират съответно приложение и постановките на т.10 на

Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, първо, защото същите касаят не носене на отговорност за вреди от административния орган, изпълнил разпореждане на органи на следствието или на прокуратурата, ако издаденият от него административен акт бъде отменен, и второ, защото касае случаи на налагане на принудителни административни мерки, при които администрацията действа при условията на обвързана компетентност (чл. 153а НПК и чл. 75 от ЗБЛД), какъвто не е настоящия случай по налагане на ПАМ по чл.76, т.9 от ЗБЛД.

Следва също да се отбележи и че нормата на чл.145, т.5 от ЗСВ, регламентираща правото на прокурора да изпраща материалите на компетентния орган за прилагане на принудителни административни мерки, които не може да осъществи лично, както и тази на чл.46, ал.1, т.4 НПК (респ. чл. 127 т.4 от Конституцията), регламентираща задължението на прокурора да упражнява надзор за законност при изпълнение на наложени принудителни мерки, на които се позовава ищцовата страна, не налагат автоматично задължение на компетентния орган да наложи тези мерки при условията на обвързана компетентност.

По изложените съображения искът по чл. 2, ал. 1, т. 1, пр. последно от ЗОДОВ, предявен срещу Прокуратурата на РБ, не е доказан и следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Водим от горното, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените Д. К. Й., ЕГН *****, М. Й. със статут на постоянно пребиваваща в РБългария, действащи лично и поотделно и като законни представители на малолетния си син – ищец К. Й., ЕГН *****, всички с постоянен адрес гр.Мездра, ул. “****” **, против Прокуратурата на Република България, искове по чл. 2, ал. 1, т. 1, пр. последно от ЗОДОВ за заплащане на сумите, както следва: на К. Й., чрез неговите родители и законни представители Д. К. Й. и М. Й., - сумата 30 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, вследствие акта на ОД МВР-Враца, издаден по предложение на РП-Мездра, изразяващи се в емоционална стресова ситуация на 29.01.2021 г. и на 14.12.2022 г. при забрана да напусне страната, ведно със законната лихва считано от 15.01.2021 г. до окончателното изплащане; на М. Й. - сумата 26 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от нея неимуществени вреди, вследствие акта на ОД МВР-Враца, издаден по предложение на РП-Мездра, за забрана детето й

К. Й. да напусне на 29.01.2021 г. и на 14.12.2022 г. страната, ведно със законната лихва считано от 15.01.2021 г. до окончателното изплащане, както и сумата 193,00 лв. претърпени имуществени вреди, представляващи стойността на самолетни билети за полета София-Братислава на 14.12.2022 г., но не използвани, ведно със законната лихва считано от 15.01.2021 г. до окончателното изплащане; на Д. К. Й. - сумата 26 000 лв., представляваща обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди, вследствие акта на ОД МВР-Враца, издаден по предложение на РП-Мездра, за забрана на детето му К. Й. да напусне на 29.01.2021 г. и на 14.12.2022г. страната, ведно със законната лихва, считано от 15.01.2021 г., до окончателното изплащане, като неоснователни.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд-София в двуседмичен срок от връчването на препис от него на страните.

Съдия при Окръжен съд – Враца: _____